

Abstrakt

Zastánci Smlouvy o zákazu jaderných zbraní poukazují na to, že nejen jaderné mocnosti, ale i státy benefitující ze systému rozšířeného jaderného odstrašení porušují mezinárodní normu jaderného odzbrojení. Jak budou členské státy NATO reagovat na taková prohlášení, tj. na záměrnou stigmatizaci, považujeme-li normu jaderného odzbrojení za základ vhodného a zodpovědného chování v rámci mezinárodní politiky? Předkládaná diplomová práce si klade za cíl odpovědět na tuto otázku skrze analýzu dvou případových studií, Německa a Česka. Konkrétněji práce prozkoumá diskurzivní strategie, které tyto státy používají k regulaci oběhu potenciálně diskreditujících informací, jež by mohly mít negativní efekt na jejich identitu založenou na obrazu odpovědných členů mezinárodního společenství. Úspěch stigmatizace závisí na míře relevance stigmatizujícího subjektu v každém daném kontextu. V případě Německa tak vazby současného politického vedení na nevládní sektor lobbující za odzbrojení přispěly ve sledovaném časovém období (2013-2023) k posunu od přístupu odmítání stigmatu k určitému stupni přiznání stigmatu. V Česku absence takových vazeb mimo jiné znemožnila nevládním organizacím uplatnit jakkoliv významnou míru vlivu na politický diskurz týkající se odzbrojení. Ve zkoumaném období byl tak český přístup charakteristický odmítáním stigmatu, převahou podpory jaderného odstrašení v rámci českého přístupu k bezpečnosti a v posledních letech tvrdším postojem k iniciativě zákazu jaderných zbraní.